

Arrest

nr. 167 228 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaten D. ANDRIEN & C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 januari 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoeker kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*A., N. (...) (RR: (...))
Geboren te M. (...) op 01.08.1953
A., M. (...) (RR: (...))
Geboren te M. (...) op 03.03.1953
Nationaliteit: Turkije
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze

samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, Decision, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

Gelieve betrokkenen ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Hen dient een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat zij voor kennisname hebben getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Gelieve onmiddellijk onze diensten te melden indien kennisname niet mogelijk blijkt.“

Tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van (...), attaché,

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde: A., N. (...) geboren te M. (...) op 01.08.1953, nationaliteit Turkije

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië³, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven⁴.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM, artikel 41 van het Europees Verdrag van de rechten van Unieburger, artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek, artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. In een eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze is genomen.

De bestreden beslissing geeft in casu duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name de evaluatie door de ambtenaar-geneesheer van de medische elementen die voor de verzoeker werden aangehaald en waaruit deze concludeerde dat uit het voorgelegde medisch getuigschrift niet blijkt dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De verweerder concludeert dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”

2.4. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd op 10 januari 2013 ontvankelijk verklaard. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar en gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bijgevoegd werd onder gesloten omslag en aan de verzoekster tezamen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht.

De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies van 7 januari 2013 het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 21.02.2012.

Uit de 2 standaard medische getuigschriften (SMG) d.d. 8/2/2012 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat betrokkene lijdt aan een anxio-depressieve toestand en polyneuropathie met lage rugpijn. Deze psychiatrische en neurologisch-orthopedische problematiek houdt evenwel geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een terminaal stadium van ziekte.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9 ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt afdoende om welke reden deze van oordeel is dat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde de aanvraag niet op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk verklaard.

2.5. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze uiteengezet dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet blijkt dat verzoeker, voor wie medische problemen werden ingeroepen, lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekers kritiek dat de vereiste van een direct levensbedreigend karakter van de ziekte in strijd is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden gevolgd, nu uit de bewoordingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich niet heeft beperkt tot uitsluitend een onderzoek naar het direct levensbedreigend karakter van de aandoening.

De ambtenaar-geneesheer heeft, na onderzoek van het standaard medisch getuigschrift, besloten dat er:

- noch sprake is van een kritieke gezondheidstoestand,
- noch van een vergevorderd stadium van ziekte,

- noch van een reëel risico voor de fysieke integriteit of het leven,
- noch van een ziekte die een risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling zo er geen behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, gezien het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid.

Het is om deze redenen dat de ambtenaar-geneesheer heeft geadviseerd dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte als bedoeld in artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de door hem ingeroepen aandoening wel zou beantwoorden aan een ziekte als bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet of dat de ambtenaar-geneesheer een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht.

2.6. In een tweede onderdeel bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing om reden dat hij door de ambtenaar-geneesheer niet aan een medisch onderzoek werd onderworpen.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zondig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Verzoekers kritiek mist derhalve juridische grondslag.

2.7. Verzoeker verwijst ter zake naar het feit dat de vreemdeling die verzoekt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl ook op grond van artikel 41 van het Europees Handvest de verplichting zou kunnen worden afgeleid dat elke persoon in de mogelijkheid dient te worden gesteld om, op een nuttige en effectieve manier, zijn standpunt kenbaar te maken lopende een administratieve procedure.

De procedure en bepaling waarnaar verzoeker hierbij verwijst, houden echter geen verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, i.e. de verblijfsprocedure om medische redenen, of nog met de verplichting om elke aanvrager aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen en rechtspraak kan enkel worden afgeleid dat verzoeker de mogelijkheid diende te hebben om alle voor zijn aanvraag nuttige elementen voor te brengen. Verzoeker heeft deze mogelijkheid gehad. Hij kon, indien hij dit wenste, zijn aanvraag actualiseren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat een bestuur slechts een beslissing mag nemen nadat het aan een vreemdeling die verzocht om tot een verblijf gemachtigd te worden kenbaar heeft gemaakt dat een weigeringsbeslissing overwogen wordt en hem de kans gegeven werd nieuwe overtuigingsstukken te laten opstellen en neerleggen.

In de mate dat verzoeker betoogt dat er een wettelijk verschil bestaat tussen de vreemdelingen die een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet doorlopen, en zij die een verzoek tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indienen, dient te worden vastgesteld dat, nog los van het gebrek aan juridische grondslag van dergelijke bewering, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zich uit te spreken over een wettelijke bepaling an sich. Als annulatierechter kan hij enkel uitspraak doen over administratieve beslissingen.

2.8. In een derde onderdeel betoogt verzoeker kritiek dat er onvoldoende onderzoek geleverd is naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Waar verzoeker stelt dat de beschikbaarheid van de noodzakelijke medische behandeling en opvolging in het land van herkomst niet zou zijn onderzocht door de ambtenaar-geneesheer, dient opnieuw vastgesteld dat de verzoekende partij haar beschouwingen voorbijgaan aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer. Immers werd door de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat de chronische aandoeningen van de verzoekende partij zelfs onbehandeld niet van die aard zijn dat zij een reële bedreiging vormen voor het leven of voor de fysieke integriteit van de verzoekende partij. Om deze reden oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, indien er

geen behandeling is in het land van herkomst. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Raad wijst er op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

2.10. Verzoeker blijft in gebreke uiteen te zetten waarom artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek zou geschonden zijn.

Het enig middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC